

“He fet patir la meva protagonista, però jo m’ho he passat molt bé”

Carme Riera (Palma, 1948) publica a Proa la novel·la *L'estiu de l'anglès*.

—Una agent immobiliària barcelonina que decideix aprendre anglès de manera intensiva en una casa d'Anglaterra, com a estudiant única, hi viurà un malson. Heu escrit una novel·la de gènere, del gènere del terror?

—No ho sé. No em preocupa gaire. La vaig escriure amb la sensació que feia una incursió en una cosa que no havia fet abans. Jo em pensava que era més aviat una cosa d'humor.

—Però d'humor negre, no?

—Sí, això sí.

—Esmenteu pel·lícules i novel·les de terror, en el llibre, que tenen punts en comú amb la trama. Us han influït?

—Sí. En realitat són picades d'ull a obres i pel·lícules conegudes. D'aquesta manera no cal descriure amb tant de detall el marc, perquè és prou conegut pel cinema i la literatura.

—La primera idea de la novel·la és el cas de la persona de la vostra generació que mai no acaba d'aprendre bé l'anglès i decideix fer un curs intensiu a Anglaterra?

—Efectivament, la idea inicial és aquesta. I després, ha estat determinant també, per construir la trama, el fet que vaig viure en una casa a Nova Anglaterra. Allí vaig passar molta por, i al final vaig descobrir-hi un armari de doble fons amb una porta falsa. Però quan l'escrivia no era conscient d'aquesta influència, no ho he estat fins després. Segurament, si no hagués viscut aquesta experiència als Estats Units, no m'hagués empescat tota aquesta trama ni serien iguals els detalls. Quan jo estava en aquella casa tan terrorífica dormia amb tisores de les ungles sota el coixí, i les tisores apareixen a la novel·la.

—Tinc entès que la redacció va ser molt ràpida. Heu dit quinze dies. Tan poc?

—Sí, però no feia altra cosa. Vaig estar tancada fent això. Eren els quinze dies previs a l'inici del curs que estaven destinats a un viatge a Medellín que vaig haver de declinar per un mal d'esquena espantós. Com que em sentia frustrada per no poder-hi anar, “em tanco per escriure això”, vaig pensar.

—Vau escriure-la en situació d'enfebrament o angoixa, ja que només disposàveu de quinze dies?



Carme Riera publica la novel·la *L'estiu de l'anglès*, a Proa.

—No. M'ho vaig passar bé. Potser, de fet, és l'única novel·la amb què m'ho he passat bé. M'hi he divertit.

—Heu fet patir la protagonista. El sentiment envers ella era de compassió o de sadisme?

—Les dues coses. Depenent del moment. Si crees un personatge bastant ruc, sense pensar a fer-lo millor, ja et comportes d'una manera sàdica. Però en els moments més dramàtics, la veritat és que la compadia.

—El llibre aconsella, noies, nois, aneu amb compte amb el que et prometen per Internet, que pot ser fals o una trampa?

—Evidentment. És que jo he estat víctima d'una estafa. Una compra pagada per endavant amb targeta que mai no va arribar.

—L'estil és neutre perquè la veu narradora pertany a una protagonista?

—Sí. D'altra manera no hagués estat versemblant.

—El que sí que deu ser de l'autora és l'habilitat a l'hora d'ordenar els fets i de mantenir sempre un fil coherent, no?

—Sí, això és cert. Fixeu-vos que contesta a l'advocada i que per això el relat és molt lineal. No hi ha salts endavant ni cap enrere. És un relat cronològic, que és el més fàcil sempre, no?

—Si no us podíeu personalitzar en l'estil, haviu de mostrar la vostra habilitat a l'hora de captar l'interès del lector, oi?

—Sí. Com sempre, intento que el lector no m'abandoni, que no deixi el llibre i continuï intrigat per la història. Són coses que sempre tinc molt presents.

—Des del primer llibre, des dels relats del primer llibre, no?

—Sí.

—Els cops d'efecte, les sorpreses, del final, ja les teníeu a la butxaca abans de començar a escriure el relat?

—Se'm van anar ocorreguent mentre l'escrivia.

—La professora Grose m'imagino que no podia ser vista a fons, primer perquè el relat no pot perdre el punt de vista de la narradora i després, per no desequilibrar la novel·la, ja que la narradora és un personatge gris. És així?

—Clar. Aquí no tens més visió que la pobra Laura Prats. I tingueu en compte que és una novel·la curta que ha de ser tan tensa i intensa com es pugui.

Lluís Bonada